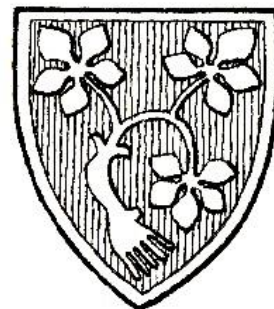

zprávy

roudnické farnosti

35. číslo – únor 2018

ÚVODNÍK

Milí moji duchovní svěřenci,

měl jsem hned na začátku psaní úvodníku chuť trochu si zašpásovat a napsat místo svěřenci zvěřenci, ovšem nebylo by to vůbec pravdivé, vždyť nakolik mohu vědět, chováte se všichni mile a způsobně. Ostatně já jistě také, přinejmenším v kostele.

Začátek roku si říká o alespoň malé shrnutí duchovní služby v roce minulém, tedy shrnutí toho, co se z ní zaznamenává či pro pravidelné konání dá vyčíslit. Tedy začněme křty. Udělen byl třinácti dětem a dvěma dospělým. Duchem Svatým bylo naplněno pět biřmovanců. Eucharistii prvně přijaly čtyři děti. Oddáno bylo pět snoubeneckých párů. Svátost pomazání nemocných si vyžádalo asi patnáct tohoto dobra potřebných. Při církevním pohřbu jsme se rozloučili s 26 zemřelými.

Odslouženo bylo asi 260 nedělních mší (včetně sobotních mší s nedělní platností) a 50 nedělních řeckokatolických liturgií. Návštěv spojených s bohoslužbou v charitních a sociálních zařízeních se uskutečnilo zhruba 220 (jedná se o Farní charitu, roudnický domov důchodců, Středisko Diakonie v Krabčicích, Psychiatrickou nemocnici v Horních Beřkovicích a dům s pečovatelskou službou ve Straškově).

Pravidelně se setkávalo devět různých společenství a skupin. Patří mezi ně společné přípravy na přijetí svátostí, živý růženec, Legio Mariae, Modlitby matek, biblický kroužek, setkávání biřmované mládeže a Hovory o víře. Vyučování náboženství navštěvovalo asi padesát dětí rozdělených do čtyř věkových skupin.

Dobře uchopitelnou oblastí činnosti jsou na rozdíl od pastoračního působení opravy našich památek. V minulém roce probíhaly restaurátorské práce na korunní římse průčelí a věží roudnického kostela, prováděné dílnou pana akademického sochaře Vojtěcha Adamce. Na tuto část několik let

uskutečňovaného díla restaurování kamenných prvků fasády, dříve spolufinancovaného ve spolupráci s městem z programu Regenerace městských památkových zón Ministerstva kultury ČR, se loni podařilo získat dva dotační příspěvky: jeden milion korun v druhém kole rozdělování rezervy výše zmíněného programu (přidělení prostředků z této rezervy nevyžaduje desetiprocentní spoluúčast města) a 600 000 korun od Ústeckého kraje. Tato částka je převoditelná do letošního roku, tedy právě z ní a našeho vlastního podílu se bude letos v pracích pokračovat.

Provedena byla celková obnova barokní kaple v sousedství lužeckého kostela a oprava omítek a kamenného soklu na presbytáři kostela sv. Václava ve Straškově, obojí za spolufinancování z programu ministerstva kultury určeného na opravy památek nacházejících se na území příslušejícím k obcím s rozšířenou působností. Vedle takovýchto velkých stavebních akcí se uskutečnil bezpočet nejrůznějších drobnějších oprav a údržbových prací včetně oprav střech čtyř kostelů poškozených vichřicí. Zde prvně čerpáme pojistné plnění z pojištění uzavřeného v roce 2015. Na své místo se po poškození způsobeném nešťastným pádem, zapříčiněným přírodními vlivy na rám a nedostatečně jištěným zavěšením, navrátí panem Jiřím Brodským zrestaurovaný obraz sv. Viléma Akvitánského. Doporučuji si jej pozorně prohlédnout, je velmi krásný a pozoruhodný – možná dvojnásobně než dříve, neboť odborný zásah našeho dvorního restaurátora na něm odkryl detaily, které již nebyly zřetelné.

A co ještě by se dalo početně vyjádřit? Třeba rozšíření farního stádece o tři čtyřnohé ovečky a jednoho beránka, zbělání dalších asi sta vousů na mé tváři či různé u nás uskutečněné duchovní, kulturní a společenské podniky, ale ty si, chcete-li, můžete spočítat sami podle jejich oznámení v loňských vydáních zpráv. Třeba přitom spokojeně usnete, jako skoro já teď při tom počítání oveček a bílých vousů.

Nakonec je zapotřebí poděkovat těm, kdo s naplňováním sepsaného výčtu činností celý rok obětavě a dobře pomáhali nebo je dokonce samostatně vykonávali. Mohou si připsat zasloužený podíl na všem, kromě těch mých přibylých bílých vousů samozřejmě.

Přeji Vám všem požehnané dny budoucí!

Martin Brousil

KDO JE KDO

Pan Tomáš Petrák získal při volbě do pastorační rady nejvíce důvěry. Od podzimu minulého roku vypomáhá každou středu odpoledne jako dobrovolný barman v Klášterním klubu. Sešli jsme se v klášteře na čaji, zvědavost mi nedala a musel jsem začít netaktní otázkou:

Kolik je ti vlastně let?

Za týden mi bude 71.

Často tě vídám někde v pohybu, ať už pěšky nebo na kole. Udržuješ se stále v kondici?

Snažím se. Ale od září minulého roku, jakmile jsem odešel do důchodu, nemocním každou chvíli. Je pravda, že když vidím některé své vrstevníky, tak můžu tvrdit, že jsem opravdu fit. Ale to může být dneska takové a zítra jinačí.

Sportuješ od mládí?

Jediný sport, který jsem dělal na závodní úrovni, byl jachting. Jezdili jsme na Berounce, která byla tam u nás široká asi jako komory v Roudnici na Labi. Když foukalo, tak se dalo jet docela dobře jedním směrem a zpět se muselo šplhat. Ale že tam bylo dobré vedení, tak jsme měli i několik mistrů republiky a jezdili jsme na Lipno, na Oravu, na Slapy. Ale asi v sedmnácti jsem skončil. Pak jsem začal na veřejně běhat a běhání pro mě bylo na čtyřicet let hlavní aktivitou.

Jak ses dostal do Sokola?

Zhruba ve věku šesti až deseti let jsem chodil do Sokola v Dobřichovicích. Bylo to vedené opravdu po staru po sokolsku bratrem Jankou. V té době už to byl dobrý šedesátník, ale co on dokázal na gymnastickém náradí, toho jsme my nemohli nikdy dosáhnout. To byla senzace. Takže když ho pak v mých asi deseti letech odvolali z vedení, tak jsme přestali chodit. Oni toho Sokola stejně zrušili. Ale my k tomu ještě chvíli mohli užívat krásný srub po skautech, které zrušili ještě před Sokolem. Ten srub byl z aktivit rodiny Svojsíkovy, tedy z rodiny zakladatele českého skautingu, která v Dobřichoivcích bydlela. V tu dobu bylo možné v těch našich kočínách potkávat a poznávat spoustu zajímavých osobností, které komunisti vystěhovali z Prahy.

Do Sokola a školy jsi chodil v Dobřichovicích. A kde ses narodil?

Narodil jsem se v Praze. Zrovna nedávno jsem se při procházce Bubenčí chtěl podívat na dům, ve kterém jsem se narodil. Byla to taková vilka, už za první republiky tam vznikla porodnice. Ale teď na tom místě stojí nějaký gigantický obytný objekt, takže už se na své rodiště nepodívám.

Co dělali rodiče?

Maminka byla kadeřnice. Táta byl z takových chudý poměrů. Jeho táta byl třicet let starostou ve Všenorech, po heydrichiádě byla částečná amnestie na odevzdání zbraní, které byly drženy nelegálně. Za mým otcem přišel nějaký kamarád a že nestihl zbraň do termínu odevzdat a dal mu ji, ať to s dědou nějak vyřídějí. Byla to nějaká provokace. Hned na udání tam bylo gestapo. Tátu zavřeli na Pankrác, a pak na půl roku do Terezína, ale dostal se z toho. Chodil do Křemencárny na gymnázium, ale protože na tom pak byli špatně s penězma, tak to v sextě ukončil a potom dělal soudního koncipienta. Od soudu ho pak vyhodili a pracoval na regulaci Berounky. Jezdil po ní takovým malým parníčkem a to jsme si s ním jako děti moc užívali.

Rodiče byli věřící?

Chodili jsme pravidelně do kostela, já jsem ministroval, až jednou táta řekl: „Už tam nechod', pořád nás cepujou.“ Pořád byly nějaké problémy.

Jak ses dostal na medicínu?

Přijali mě na odvolání, ale ze začátku to vypadalo bledě. A kdyby se za mě nepřimluvil pan profesor Sekla, nádhernej pán, tak by to ani nedopadlo. Ještě v tu dobu doznávaly poměry padesátých let.

Tebe to od začátku táhlo na medicínu?

Byl jsem dobrej v matematice. Chodil jsem na olympiády a vyhrával a všichni si mysleli, že půjdu na Matfyz. Ale já jsem si pak uvědomil, co by to bylo za práci. Jen někde sedět a počítat. A otec si přál, abych šel na medicínu. Neměl jsem o tom žádné velké představy, ale zkusil jsem to. A vyšlo to. Byl jsem přesvědčenější, že nikdy nebudu dělat gynekologii a kožní lékařství. Našel jsem si místo v Jablonci původně na chirurgii, ale v tu dobu odešli dva doktoři z gynekologie, takže jsem tam měl vypomáhat. Sešla se tam hodně dobrá parta, tak se mi to zalíbilo a řekl jsem si, že tam zůstanu. Hlavně mě bavily porody. Měl jsem v tom oboru hodně dobré vedení, takže později i tady v Roudnici, když se něco komplikovalo, tak mě k tomu volali.

V Jablonci jsi poznal také svoji ženu, jak jste se potom dostali do Roudnice?

To bylo složitější. Představovali jsme si, že bychom se odstěhovali do východních Čech, protože moje žena pochází od Jičína. Ale nebylo tam místo. Tak jsme hledali a hledali a už jsme měli podanou výpověď a stále jsme nic neměli. Až jeden kolega primář z Litoměřic nám kývnul. Ale vypadalo to tam na dlouho s bydlením. Tenkrát se ale také uvolnila místa v Roudnici, tak jsme šli sem. Ještě jsme nějaký čas doufali, že se třeba doba změní k lepšímu a bude možné jít někam, kde se nám bude líbit víc. Ale jednak už do toho začaly taky zasahovat děti, že Roudnice je nejlepší a že se z Roudnice nikam nepůjde a také jsem začal vidět nějaké výhody. Za rok jsme si zvykli na to celkem stabilní teplo. Když jsme jeli do Jablonce, tak tam bylo vše zmrzlé a klouzalo to, navíc ta dostupnost do Prahy, a pak už tady také začaly vznikat vazby na lidi. I když to gró těch různých part, které tu mám – Sokol, kola, Kiwanis - je až porevoluční.

Jak vypadala farnost, když jsi sem přišel?

Žádné velké vzpomínky si nedovedu vybavit. To by byla spíš otázka pro jiné. Chodil jsem tenkrát jen na nedělní mše a navíc jsem jel někdy do Doksan, někdy do Charvátců.

Dostával ses někdy do konfliktu mezi vírou a povoláním?

No to víš, že jo. Pokud jsem mohl, tak jsem tyto případy přenechával kolegovi. Svěřoval jsem to ve svátosti smíření. Jenže je to trochu věc mimo kompetence běžných duchovních, tak jsem byl v rámci roku milosrdenství u Panny Marie Vítězné za otcem převorem. Měli tam bránu milosrdenství, tak jsem to tam předložil. Jen Pán Bůh ví, jak s tím bude naloženo.

Jsi tu v Roudnici už dlouho, napadá tě něco, co v současnosti farnosti chybí, co by se mohlo vylepšit?

Líbilo by se mi, kdyby se lidé ve farnosti ještě více zapojovali do dění. Myslím, že ta pastorační rada by mohla pomoci a že mnohá témata, která setkání pastorační rady přinese, by se mohla třeba pak probírat ještě v širším okruhu lidí v klubu. Když třeba k určitému tématu nepřinese nic pastorační rada, mohl by něco přinést někdo jiný. Vždyť je nás tu dost.

Děkuji za rozhovor.

Jan Horák

CO BYLO

POPRVÉ ZASEDLA PASTORAČNÍ RADA

Osvícena hromničkami, slavnostním přípitkem a snad i Duchem Svatým poprvé zasedla v pátek 2. 2. v Klášterním klubu pastorační rada, tentokrát ve složení D. P. Brousil a Šťastný, Hrnčířovi, T. Petrák, P. Kubín, P. Cihlář, R. Laube, B. Matiašová, A. Štorová, B. Matějková a Horákovi. V úvodu hovořil pan farář o smyslu existence tohoto nového orgánu: my jako laici jsme povoláni vzít život věřících na konkrétním místě za svůj. Nemůžeme spoléhat na „stoprocentní servis profesionálů“, kněží a zasvěcených osob, jak tomu snad bylo v minulosti (připomněli jsme si – dnes už trochu fantasticky znějící – počty farářů, kaplanů, katechetů, řeholnic..., kteří dříve zároveň působili na území naší farnosti.) Je třeba se na životě farnosti aktivně podílet, a pastorační rada by k tomu měla být na pomoc. Její hlavní úkoly jsou dva. 1) Představovat spojnici mezi panem farářem a věřícími, zprostředkovávat komunikaci a informovanost, vědět, co se kde děje, co kdo kde potřebuje. 2) Být panu faráři poradcem, přispět svým pohledem na otázky, které se ve farnosti řeší. Zasedání pastorační rady se budou konat každé čtvrtletí, v případě mimořádných naléhavostí i jindy. Náplň zasedání by měla mít 3 kroky: poreferování, co je nového; záměry pana faráře k poradě a řešení; podněty od členů, čím je třeba se zabývat. A modlitba, samozřejmě. Bylo třeba jmenovat delegáta pastorační rady do rady ekonomické, a tak jsme povolali delegátem Roberta Laubeho. Každý člen pak

krátce představil svou činnost ve farnosti a novinky v ní: hovořilo se o liturgii, katechezi, kostelnictví, chrámové hudbě, modlitbě růžence, Modlitbě Matek, navštěvování starých a nemocných, o dobrovolnictví, o společném čtení Bible, o mládeži, o preevangelizaci, průvodcovství, o Ekocentru Zvonice, obecně prospěšných pracích, o Nezávazných hovorech o víře a o dalším. Padl podnět, že by bylo dobré se ve farnosti sjednotit v modlitbě za konkrétní lidi, na konkrétní úmysly – a pastorační rada že by pro to mohla být dobrým médiem. Příští setkání jsme naplánovali na pátek 27. 4. Doufáme v užitečnost nového orgánu v Kristově těle a prosíme, neváhejte se na nás obracet s vlastními podněty.

Zuzana Horáková

CO BUDE

DESKOVÉ HRY V KLÁŠTERNÍM KLUBU

Nově se můžete přijít po práci nebo po škole odreagovat a poznat nové lidi, kteří mají stejnou zálibu v občasném hraní deskových her ☺. Přijďte natrénovat strategii na osídlení ostrova Catan. Anebo vybudujte zbrusu nové město Carcassonne, či Sankt Petersburg. Pokud máte raději cestování, ukažte, co ve vás je v roli poštovního kurýra, nebo objevte město Tikal. Od 21. 2. 2018 si můžeme přijít zahrát výše zmíněné hry a spoustu dalších nebo i vlastních do Klášterního klubu. Hry budou v klubu vždy 1 x za 14 dní ve středu od cca 15:00 do cca 22:00. Abychom se ke hře nepřidávali po jednom, doporučuji přijít buď v 15:00 nebo v 18:00. Přijďte sami, nebo ve skupinkách. Bez hry, nebo s vlastní oblíbenou hrou.

Termíny: 21. 2., 15:00 a 18:00

7. 3., 15:00 a 18:00

Další informace včetně seznamu her, které mám k dispozici, najdete na www.deskovky.unas.cz. Budu se na Vás těšit.

Vítek Ondráček

e-mail: info@deskovky.unas.cz

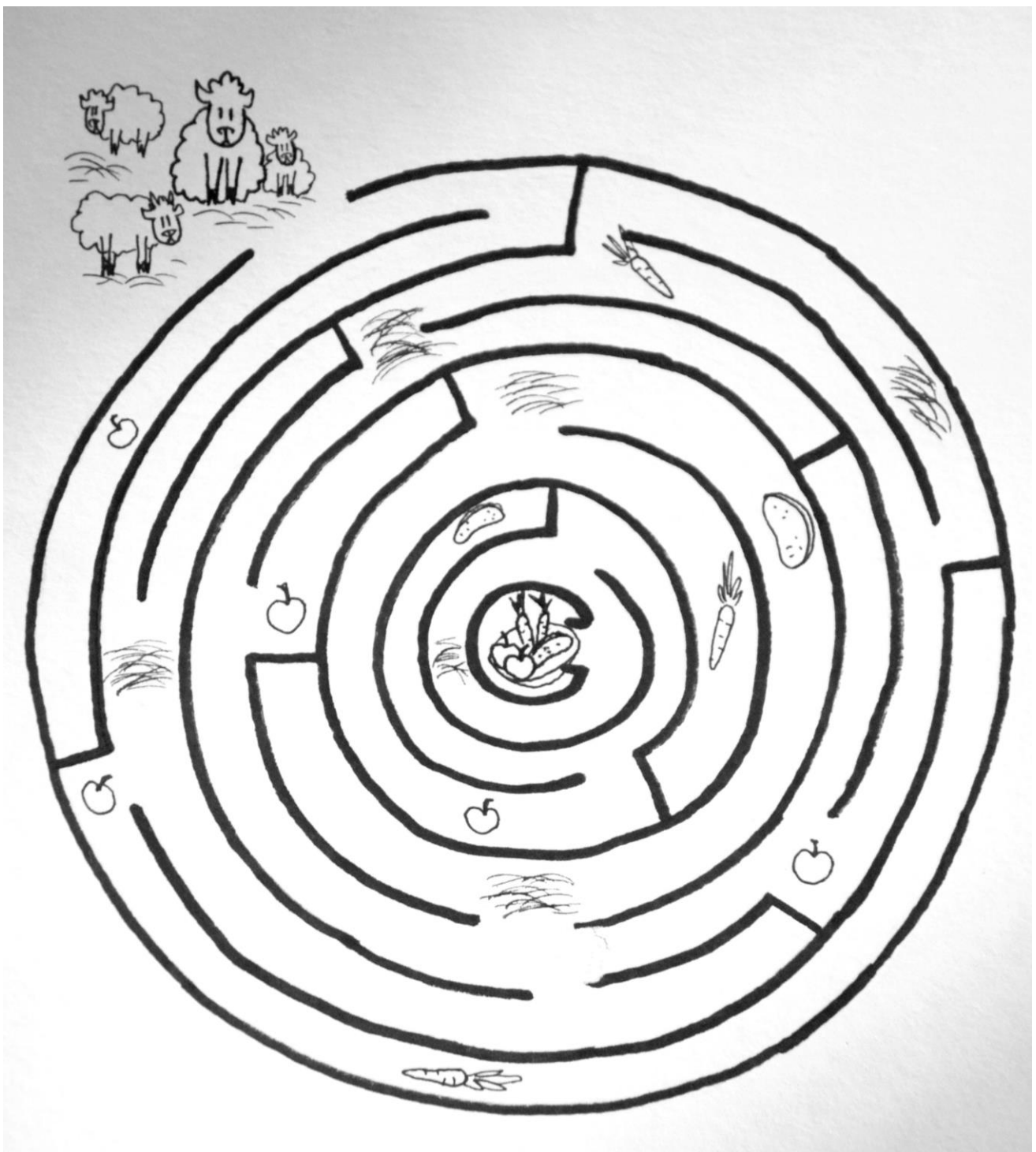
SETKÁVÁNÍ MINISTRANTŮ

Máme za sebou první dvě ministrantská setkání. Účast nebyla nejhojnější, a tak jsme se drželi toho, abychom si ujasnili a sjednotili se v některých momentech v průběhu mše. Navíc jsme si začali poodhalovat tajemství misálu. Věřím, že v následujících termínech se nás sejde více. Rád bych se už zaměřil na zvláštnosti velikonoční liturgie. A jestli má snad někdo strach, že to nezvládne, ať si vezme za příklad malého Johana, který bez přípravy rovnýma nohama skočil rovnou do nedělní mše svaté, a jak to zvládl!

Následující setkání budou v pátek po náboženství 23. 2. a 9. 3. vždy od 16.30 do cca 17.15.

Těší se Jan Horák

Druhého února byl našim jehňatům měsíc. Rostou tak rychle, že už se skoro nedají dohonit a pochovat. Pořád pijí mléko, ale už začínají ochutnávat i jiné dobroty. Dokážeš je dovést k pamlskům tak, aby toho cestou snědla co nejvíc?

PROGRAM

- St 14. 2. Popeleční středa, mše v Roudnici v 18.00 v kostele
- Pá 16. 2. **Kde jsou dva nebo tři... nezávazné hovory o víře,**
18.00 Klášterní klub (pozor, výjimka, nekoná se tentokrát 2.,
ale 3. pátek v měsíci). Téma bude postní.
- St 21. 2. Deskové hry v klubu, 15.00 a 18.00
- Čt 22. 2. Svátek Stolce sv. Petra, mše v Roudnici v 18.00
- Pá 23. 2. Setkání ministrantů, 16.30
- St 7. 3. Deskové hry v klubu, 15.00 a 18.00
- Pá 9. 3. Setkání ministrantů, 16.30
- So 17. 3. Postní duchovní obnova s P. Hyacintem Ullmanem OP**
- Po 19. 3. Slavnost sv. Josefa, mše v Roudnici v 18.00

16. 2. = jarní prázdniny = není výuka náboženství pro děti!

➤ **VŠECHNA ČÍSLA ZPRÁV JSOU KE STAŽENÍ na webu v sekci „O nás“:** <http://www.farностroudnicе.cz/o-nas/farni-zpravy/> Římskokatolická farnost Roudnice n/L, Komenského 174, www.farностroudnicе.cz, Facebook/Klasterroudnicе